

Sygn. akt VI GC 244/17 upr/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

Medyczne Centrum (...) Sp. z o.o. w K.

przeciwko:

(...) Spółka Akcyjna w G.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w G. na rzecz powoda Medyczne Centrum (...) Sp. z o.o. w K. kwotę 4 618,00 zł (cztery tysiące sześćset osiemnaście złotych) z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych w skali roku od dnia 8 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) umarza postępowanie w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 090,96 zł (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 244/17/3

UZASADNIENIE

Powódka Medyczne Centrum (...) sp. z o.o. w K. pozwem z dnia 22 sierpnia 2016 roku wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w G. kwoty 6.701,14 zł wraz z odsetkami w wysokości maksymalnej za opóźnienie w skali rocznej liczonymi od dnia 8 kwietnia 2016 r do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wykonała na rzecz pozwanej usługi za które wystawiła faktury VAT. Pozwana nie złożyła żadnych uwag ani reklamacji. Pozwana nie zapłaciła należność. Powódka upoważniła (...) S.A. w S. do windykacji niezapłaconej faktury. Upoważniony wezwał pozwaną do zapłaty i mediacji w wyniku czego strony zawarły umowę ugody co do spłaty należności. Pozwana dokonała jedynie częściowej spłaty należności, a do zapłaty została kwota stanowiąca przedmiot sporu. Powódka wezwała pozwaną do zapłaty jednak wezwanie pozostało bez odpowiedzi.

W dniu 8 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 2407/16/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) S.A. w G. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że część żądanej pozwem kwoty tj. 3.472 zł zapłaciła przelewem z dnia 10 czerwca 2016 r., wobec czego powództwo w tym zakresie jest bezprzedmiotowe. Poznawana wskazała także, że poinformowała powódkę o przejściowym braku środków finansowych zapewniając jednocześnie o woli dobrowolnej zapłaty. Strony prowadziły negocjacje co do ratalnej spłaty należności i powódka nie uchyliła się od spełnienia świadczenia. Wobec powyższego pozwana nie dała podstawy do wytoczenia powództwa.

Powódka pismem z dnia ograniczyła powództwo do kwoty 4.618 zł bez zrzeczenia się roszczenia.

Sąd ustalił:

Powódka tytułem wykonania na rzecz pozwanej usług medycznych oraz wystawiła następujące faktury VAT:

- fakturę VAT nr (...) w kwocie 3472 zł brutto;

- fakturę VAT nr (...) w kwocie 4618 zł brutto;

Dowód: faktury VAT (k. 20, 21).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 31 marca 2016 r. (...) S.A. w S. z upoważnienia Medyczne Centrum (...) sp. z o.o. w K. wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 8.164,64 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 22), potwierdzenie nadania i doręczenia (k. 23, 24), upoważnienie (k. 25).

Dnia 8 kwietnia 2016 r. strony zawarły ugodę, zgodnie z którą pozwana miała zapłacić w trzech ratach powódce łącznie kwotę 8.164,64 zł. Ostatnia z rat miała zostać zapłacona dnia 6 maja 2016 r. W § 4 ugody strony ustaliły, że jeżeli wszystkie wierzytelności nie zostaną zapłacone w pełnych wysokościach i w ustalonych terminach dłużnik zobowiązuje się do zapłaty całej kwoty będącej przedmiotem ugody wraz z odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w skali rocznej. W § 5 strony ustaliły, że w razie nie wywiązania się przez dłużnika chociażby z jednego z postanowień ugody cała wierzytelność staje się wymagalna i wierzyciel może skierować sprawę o zapłatę na drogę postępowania sądowego.

Dowód: ugoda (k. 26), upoważnienie (k. 25), oświadczenie (k. 29)

Wezwaniem do zapłaty z dnia 28 lipca 2016 r. (...) S.A. w S. z upoważnienia Medyczne Centrum (...) sp. z o.o. w K. wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 7.088,52 zł w terminie 3 dni od dnia doręczenia wezwania.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 22), potwierdzenie nadania i doręczenia (k. 31, 32).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.

Sąd pominął dowód z przesłuchania stron albowiem pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia nie stawiała się żadna z nich.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w części.

Spór stron powstał w oparciu o umowę świadczenia usługi medycznych. Powódka na podstawie wystawionych faktur VAT oraz zawartej pomiędzy stronami ugody domagała się zapłaty.

Zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

W myśl art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie.

W związku z powyższym należy uznać, że w rozpoznawanej sprawie strony zawarły umowę o świadczenie usług w rozumieniu art. 750 k.c. w zw. z art. 734 k.c. Umowy, do których stosuje się uregulowanie zawarte w art. 750 k.c., są umowami nienazwanymi. Charakteryzują się tym, że ich przedmiotem jest świadczenie usług, przy czym umowa taka może dotyczyć dokonania jednej usługi, większej - określonej liczby usług, bądź też dotyczyć stałego świadczenia usług określonego rodzaju. Umowy takie mogą mieć charakter odpłatny bądź nieodpłatny i są umowami konsensualnymi. Ich stronami mogą być wszelkie podmioty prawa cywilnego, a więc osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną. Mogą należeć do kategorii umów handlowych, gdy przynajmniej jedna strona występuje w takiej umowie w charakterze przedsiębiorcy. Takimi umowami będą umowy o świadczenie usług zawierane z podmiotami świadczącymi je w zakresie swojej działalności gospodarczej lub zawodowej. Mogą też być zawierane z udziałem konsumentów. Ich stroną mogą być również inne podmioty występujące w obrocie, w szczególności osoby prawne czy jednostki organizacyjne, o których mowa w art. 33¹ § 1 k.c., nieprowadzące działalności gospodarczej.

Powódka pismem z dnia ograniczyła powództwo do kwoty 4.618 zł bez zrzeczenia się roszczenia w pozostałym zakresie. Pozwana wyraziła zgodę na częściowe cofnięcie pozwu.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie powołanego przepisu art. 203 § 1 k.p.c. oraz art. 355 § 1 k.p.c.

Zgromadzony materiał dowodowy potwierdził, że powódka wykonała na rzecz pozwanej usługi medyczne wskazane w wystawionych fakturach VAT nr (...) oraz VAT nr FV- (...)- (...). Wobec dopuszczenia się przez pozwaną opóźnień w zapłacie, strony zawarły dnia 8 kwietnia 2016 r. ugodę zgodnie z którą pozwana miała zapłacić w trzech ratach powódce łącznie kwotę 8.164,64 zł.

Strony w zawartej ugodzie w § 4 ustaliły, że jeżeli cała wierzytelność nie zostanie zapłacona w pełnych wysokościach i w ustalonych terminach dłużnik zobowiązuje się do zapłaty całej kwoty będącej przedmiotem ugody wraz z odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w skali rocznej.

W zawartej dnia 8 kwietnia 2016 r. ugodzie w § 5 strony ustaliły również, że w razie niewywiązania się przez dłużnika z chociażby jednego z postanowień ugody cała wierzytelność staje się wymagalna i wierzyciel może skierować sprawę o zapłatę na drogę postępowania sądowego. Pozwana nie uregulowała zobowiązania zgodnie z harmonogramem określonym w umowie. Powódka pomimo treści powyższego zapisu ugody nie wytoczyła od razu powództwa, lecz pismem z dnia 28 lipca 2016 r. wezwała pozwaną do zapłat w terminie 3 dni od dnia doręczenia wezwania. Dopiero po upływie w/w terminu powódka wniosła pozew przeciwko pozwanej.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał za bezpodstawny podnoszony przez pozwaną zarzut, że nie dała stronie powodowej w niniejszej sprawie powodu do wytoczenia powództwa.

Zgodnie z art. 359 § 2¹ i 2² k.c. maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne). Jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne.

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie 1 sentencji wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.618 zł z odsetkami umownymi w wysokość dwukrotności odsetek ustawowych w skali roku od dnia 8 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty. Tylko takiej kwoty objętej pozwem pozwana nie uiściła. Powód przyznał, że wytoczenie powództwa na wyższą kwotę wynikało z błędnego księgowania dokonanych przed wniesieniem pozwu wpłat .

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Na łączną kwotę kosztów postępowania strony powodowej złożyły się kwoty: 250 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz 2.400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych co daje łączną kwotę 2.667 zł. Na koszty procesu strony pozwanej składały 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz 2.400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

W związku z powyższym łączny koszt procesu wyniósł 5.084 zł. Powód utrzymał się ze swoim żądaniem w 69 %, a zatem 31 % kosztów procesu powinno obciążyć powoda ($5084 \text{ zł} \times 31\% = 1.576,04 \text{ zł}$). Powódka poniosła koszt w wysokości 2.667 zł, a zatem różnicę ($2.667 \text{ zł} - 1.576,04 \text{ zł} = 1.090,96 \text{ zł}$) powinna zwrócić jej pozwana o czym orzeczono w 3 punkcie sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brzęk